

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Asan/20/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018200939
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1018200939.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpený: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5B, Bratislava, proti žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Palisády 36, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RP/15/2018 zo dňa 2. mája 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/104/2018-45 zo dňa 7. mája 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/104/2018-45 zo dňa 7. mája 2019 z a m i e t a .

Účastníkom sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 5S/104/2018-45 zo dňa 7. mája 2019 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RP/15/2018 zo dňa 02.05.2018. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal.

2. Rozhodnutím č. RP/15/2018 zo dňa 02.05.2018 žalovaný ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. rozhodol, že žalobca ako účastník konania vedeného pod č. 245/SKO/2018 porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v rámci televíznej programovej služby JOJ odvysielal dňa 05.11.2017 v čase o cca 20:38 hod. program Päťdesiat odtieňov sivej, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 15 rokov, ktorý naplnil hodnotiace kritéria podľa § 1 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 589/2007, ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov,

multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len „JSO“) obscénne vyjadrovanie, § 1 ods. 1 písm. e/ JSO zobrazenie erotických pomôcok, § 1 ods. 1 písm. f/ JSO scény spojené s prejavmi sexuálneho násillia alebo sexuálnymi deviáciami, ktoré opodstatňujú klasifikáciu programu ako nevhodného a neprístupného pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, čím žalobca jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov nesprávne uplatnil JSO. Za uvedené protiprávne konanie bola žalobcovi uložená podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankcia - pokuta, určená podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 8 000,- €, s tým, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložíla.“ a v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z.z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

3. Žalobca vo svojej žalobe namietal, že rozhodnutie žalovaného je zaťažené vadami podľa § 191 ods. 1 písm. c/, d/, g/ S.s.p.. Poukázal na porušenie princípov administratívneho trestania, vedenie viacerých konaní za čiastkové porušenia pokračujúceho správneho deliktu, neuloženie úhrnného trestu. Žalobca uviedol, že žalovaná viedla voči nemu konania č. 245/SKO/2018, č. 1482/SKO/2017, č. 1768/SKO/2017. Mal za to, že medzi jednotlivými skutkami existuje objektívna súvislosť v časovej nadväznosti, spôsobe ich páchania a v predmete útoku. Následné ukladanie rovnakých sankcií za časovo za sebou nasledujúce rovnaké skutky nezodpovedá zásadám správneho trestania a nepostihuje novú kvalitu deliktu, ktorú nadobudli jednotlivé skutky v dôsledku objektívnej súvislosti medzi nimi. Poukázal na to, že predmet žaloby je druhovo zhodný s konaniami Najvyššieho súdu SR vedenými pod sp.zn. 8Sž/18,22,23,24/2011, 6Sž/19/2006, 6Sž/23/2011, 6Sž/27/2011, 5Sž/17/2011, 3Sž/18/2011, v ktorých Najvyšší súd SR ustálil pojem pokračujúceho správneho deliktu na základe analógie legis s pokračovacím trestným činom. Keďže správne trestanie má aj podľa štrasburskej judikatúry trestnoprávny charakter, treba vychádzať z Ústavy Slovenskej republiky a analogicky aj z Trestného zákona. Na rozdiel od Trestného zákona právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov, neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za pokračovací delikt. Pri pokračovacom správnom delikte pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť analógiu legis, § 122 ods. 10 Trestného zákona. Poukázal aj na rozhodovaciu činnosť žalovanej, že s ohľadom na posúdenie časovej súvislosti vychádza z oznámenia o začatí správneho konania ako skutočnosti prerušujúcej jednotu skutku (č. RP/22/2017). V prejednáwanej veci žalobca od 27.08.2017 do 28.11.2017, kedy mu bolo doručené oznámenie o začatí správneho konania uskutočnil tri čiastkové útoky spočívajúce v nesprávnom uplatnení Jednotného systému označovania, čím malo dôjsť k zásahu do ochrany maloletých divákov. Tým, že žalovaná nespojila vyššie identifikované tri správne konania z dôvodu ich vzájomnej objektívnej súvislosti, prípadne neuložila jeden úhrnný/súhrnný trest, nesprávne aplikovala trestnoprávne princípy v správnom trestaní a zasiahla tak do práv žalobcu, čo viedlo k vydaniu napadnutého rozhodnutia, ktoré je nezákonné.

4. Krajský súd vyhodnotil žalobné námietky ako nedôvodné a dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. V odôvodnení svojho rozsudku poukázal na to, že žalobca síce namietal, vady rozhodnutia v zmysle § 191 ods. 1 písm. c/, d/, g/ S.s.p., avšak z obsahu celej žaloby vyplynula len námietka nespojenia konaní vedených žalovanou pod č. 245/SKO/2018, 1482/SKO/2017, 1768/SKO/2017, všetky vo veci porušenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Z obsahu celej žaloby vyplynulo, že žalobca namietal porušenie § 191 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j., že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení v konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej, a preto sa krajský súd zaoberal len touto námietkou. Námietku nesprávneho právneho posúdenia žalobca absolútne nekonkretizoval, keď neuviedol, v čom vzhliadol nesprávne právne posúdenie veci, taktiež nešpecifikoval nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov uvedeného rozhodnutia žalovanej. Žalobca teda namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovanej RP/15/2018 z dôvodu nespojenia troch správnych konaní s totožným predmetom konania. Krajský súd v tejto spojitosti uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že pri ukladaní sankcií za správne delikty nemožno postupovať striktnie v zmysle trestnoprávnych normatívnych ustanovení (rozhodnutie sp.zn. 2Sž/7/2015). Taktiež Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil názor, že „pokiaľ navrhovateľka namietala, že rada mala namiesto troch samostatných konaní rozhodnúť len v jednom spoločnom konaní

a uložiť jednu sankciu, k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že takáto povinnosť rade zo zákona nevyplýva, aj keď ju zákon výslovne nevyklučuje.“ (R-2Sž/7/2015). Správny súd mal za preukázané, že oznámenie o začatí správneho konania bolo žalobcovi doručené dňa 15.02.2018, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 245/SKO/2018. Správne konanie bolo začaté z dôvodu, že žalobca v rámci televíznej programovej služby JOJ odvysielal dňa 05.11.2017 v čase o cca 20:38 hod. program Päťdesiat odtieňov sivej, ktorý klasifikoval ako nevhodný pre maloletých divákov do 15 rokov, čím mohlo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania. Ďalšie správne konania, na ktoré poukázal žalobca a chcel, aby pri nich žalovaná uplatnila absorpčnú zásadu boli začaté 28.11.2017 správne konanie vedené pod č. 1482/SKO/2017 RIO odvysielané 27.08.2017, 21.12.2017 bolo začaté správne konanie vedené pod č. 1768/SKO/2017 Take me out odvysielané 30.09.2017. Aj v týchto správnych konaniach dostal žalobca pokutu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.. Krajský súd dal do pozornosti aj rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 2Sž/5/2017 v zmysle ktorého v súvislosti s otázkou povinnosti vedenia spoločného správneho konania v namietaných veciach je v neposlednom rade potrebné poukázať na plynutie zákonnej lehoty o uložení sankcií (§ 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.). Čo sa týka výšky uloženej pokuty, žalovaná posúdila závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania ako aj trvanie a následky porušenia povinností. Závažnosť správneho deliktu spočívala v porušení povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., že v dôsledku nesprávneho uplatnenia JSO nebol naplnený jeho účel, ktorým je v tomto prípade informovať rodičov o tom, pre ktoré vekové skupiny daný program nie je vhodný. Žalobca predmetný program neoznačil adekvátnym grafickým symbolom JSO, teda poskytol osobám zodpovedným za výchovu maloletých nesprávnu informáciu o vhodnosti predmetného programu, čím ohrozil mravný vývin maloletých divákov. Krajský súd mal za to, že žalovaná sa riadne vysporiadala a odôvodnila výšku uloženej pokuty, ktorá bola uložená v dolnej hranici zákonom stanoveného rozsahu. Žalovaná dostatočne zistila skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdila. Napadnuté rozhodnutie žalovanej bolo z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a preto žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ z dôvodov uvedených v ust. § 440 ods. 1 písm. g/ a h/ S.s.p. kasačnú sťažnosť. Poukázal na to, že žalovaný počas rozhodného obdobia začal a viedol proti sťažovateľovi viaceré konania týkajúce sa porušenia identickej povinnosti podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.. Žalovaný bol vo všetkých týchto konaniach povinný vyhodnotiť, či v posudzovaných prípadoch nejde o čiastkové útoky pokračovacieho správneho deliktu a zároveň zohľadniť základné zásady trestného konania vo vzťahu k ukladaniu administratívnych trestov. Krajský súd bol následne povinný žalobné dôvody týkajúce sa nezákonnosti rozhodnutia posúdiť a relevantne zodpovedať otázku, či nespojením viacerých konaní do jedného nedošlo k nezákonnosti rozhodnutia a či jednotlivé konania nie je potrebné posúdiť ako čiastkové útoky pokračovacieho správneho deliktu a uložiť tak len jednu administratívnu sankciu na základe absorpčnej zásady. Krajský súd síce ustálil, že v prejednávanej veci nie je sporné, že žalovaný viedol voči sťažovateľovi konania č. 1482/SKO/2017, 1768/SKO/2017, 245/SKO/2018, avšak k vyššie uvedenej otázke len nedostatočne poznamenal, že žalovaný postupoval správne nakoľko povinnosť spojiť konania mu zo zákona nevyplýva a pri otázke vedenia spojeného konania je potrebné prihliadať na plynutie zákonnej lehoty o uložení sankcií. Takéto závery krajského súdu sú nedostatočné a právne nesprávne. Sťažovateľ namietal, že až do momentu kedy došlo k prerušeniu jednoty skutku, t.j. doručením oznámenia o začatí správneho konania č. 1482/SKO/2017 dňa 28.11.2017 odvysielal audiovizuálny obsah, voči ktorému žalovaný začal tri samostatné správne konania, v ktorých uskutočnil individuálne posudzovanie správnych deliktov hoci na to nebol dôvod, nakoľko išlo o skutky kvalifikované ako pokračovací správny delikt t.j. jeden skutok. Medzi jednotlivými skutkami existuje objektívna súvislosť v časovej nadväznosti, spôsobe ich spáchania a v predmete útoku, Následne ukládanie rovnakých sankcií za časovo za sebou nasledujúce rovnaké skutky nezodpovedá zásadám správneho trestania a nepostihuje novú kvalitu deliktu, ktorú nadobudli jednotlivé skutky v dôsledku objektívnej súvislosti medzi nimi. Sťažovateľ opätovne namietal, že správne trestanie má aj podľa štrasburskej judikatúry trestnoprávny charakter, je potrebné vychádzať z čl. 50 Ústavy SR a analogicky z Trestného zákona. Pri pokračovacom správnom delikte pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť „*analogiae legis*“ § 122 ods. 10 Trestného zákona. Sťažovateľ poukázal na rozhodovaciu činnosť žalovaného napr. v rozhodnutí č. RP/22/2017 str. 4, že s ohľadom na posúdenie časovej

súvislosti vychádza z oznámenia o začatí správneho konania ako skutočnosti prerušujúcej jednotu skutku. Žalovaný pritom jednoznačne vedel, že vedie tri samostatné konania za odovysielanie programov, v ktorých videl porušenie identickej povinnosti, Napriek tejto skutočnosti konania nespojil ani za účelom posúdenia skutkov ako pokračovacích správnych deliktov a ani za účelom uloženia úhrnnej/súhrnnej sankcie v súlade s absorpčnou zásadou, ktorú bol povinný aplikovať. Skutočnosť, že podľa krajského súdu bolo potrebné prihliadnuť na plynutie lehôt na ukládanie sankcií je irelevantná, nakoľko dňa 28.11.2017, kedy žalovaný vedel, že sťažovateľ mal porušiť § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. troma samostatnými útokmi nijakým spôsobom neohrozilo uplynutie ani tak subjektívnej 6 mesačnej lehoty ani objektívnej 1 ročnej lehoty na rozhodnutie. Záverom sťažovateľ namietal, že krajský súd sa bez akéhokolvek relevantného odôvodnenia odklonil o ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrenej napr. v rozhodnutiach sp.zn. 6Sž/19/2006, 6Sž/23/2011, 5Sž/17/2011, v ktorých ustálil pojem pokračujúceho správneho deliktu na základe analógie legis s pokračovacím trestným činom. S poukazom na uvedené preto žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

6. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že si je vedomý, že pri ukladaní sankcií je povinný vzhľadom na absenciu zákonnej úpravy správneho trestania postupovať analogicky so zásadami platnými pre trestanie trestných činov a priestupkov, avšak dodržiavanie týchto zásad v správnom trestaní neznamená povinnosť postupovať presne podľa ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku ako takých, nakoľko mu to žiadny zákon neumožňuje. Analogický postup v takomto prípade teda neznamená aplikovanie konkrétnej normy, ale postupovanie podľa všeobecne akceptovateľných právnych zásad správneho trestania. Pri aplikovaní týchto zásad je potrebné poukázať na skutočnosť, že tieto zásady boli primárne formulované pre trestanie trestných činov/priestupkov fyzických osôb. To je aj dôvodom, prečo sú zásady pre trestanie fyzických osôb explicitne upravené v Trestnom zákone a Zákone o priestupkoch. Naproti tomu pri trestaní správnych deliktov právnických osôb neexistuje predpis, ktorý by obsahoval explicitne rozpísané zásady ich trestania. Táto skutočnosť je daná tým, že pri páchaní deliktov fyzickými a právnickými osobami existujú určité rozdiely, ktoré v niektorých prípadoch zamedzujú úplnému použitiu analógie trestania pri trestaní právnických osôb. Ďalej poukázal na to, že pri posudzovaní možnosti/povinnosti uplatniť v správnom trestaní vysielateľov absorpčnú zásadu, teda rozhodnúť v jednom správnom konaní jedným rozhodnutím o úhrnnom treste o viacerých správnych deliktoch (často kontinuálnom porušovaní) je nevyhnuté zohľadniť aj postavenie žalovaného, ktoré vyplýva zo zákona, lehoty stanovené na rozhodnutie a v neposlednom rade i charakter a frekvenciu páchania správnych deliktov upravených v zákone č. 308/2000 Z.z. Žalovaný sa stotožnil s argumentom krajského súdu, vychádzajúceho z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorého pri otázke vedenia spojeného konania je potrebné prihliadať na plynutie zákonnej lehoty na uloženie sankcie. Žalovaný taktiež zdôraznil, že medzi posudzovanými správny deliktami nemohla existovať ani objektívna súvislosť v čase, nakoľko medzi správny konaním č. 1482/SKO/2017, ktoré bolo žalovaným začaté ako prvé spomedzi troch namietaných konaní a správny konaním č. 245/SKO/2018, ktoré bolo začaté ako posledné, je výrazný časový rozdiel v trvaní takmer troch mesiacov. Po pripustení argumentácie sťažovateľa by žalovaný ani nemal možnosť v zákonom stanovenej subjektívnej lehote rozhodnúť o porušení zákona v správnom konaní č. 1482/SKO/2017, nakoľko bolo začaté oveľa skôr ako správne konanie č. 245/SKO/2018, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie. V tejto súvislosti dal žalovaný do pozornosti rozsudok sp.zn. 2Sž/7/2015 a ďalšie, z ktorých vyplýva, že povinnosť spájať konania mu zo zákona priamo nevyplýva. Ide o možnosť, ktorú môže uskutočniť, ako to aj v prípadoch kauzálnej súvislosti robí. Skutočnosť, že žalovaný nespojil uvedené správne konania neznamená, že nedošlo k spáchaniu predmetných správnych deliktov. S poukazom na uvedené žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho

vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

8. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. RP/15/2018 zo dňa 02.05.2018, ktorým žalovaný rozhodol, že sťažovateľ ako účastník konania vedeného pod č. 245/SKO/2018 porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v rámci televíznej programovej služby JOJ odvysielal dňa 05.11.2017 v čase o cca 20:38 hod. program Päťdesiat odtieňov sivej, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 15 rokov, ktorý naplnil hodnotiace kritéria podľa § 1 ods. 1 písm. b/ JSO obscénne vyjadrovanie, § 1 ods. 1 písm. e/ JSO zobrazenie erotických pomôcok, § 1 ods. 1 písm. f/ JSO scény spojené s prejavmi sexuálneho násillia alebo sexuálnymi deviáciami, ktoré opodstatňujú klasifikáciu programu ako nevhodného a neprístupného pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, čím sťažovateľ jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov nesprávne uplatnil JSO. Za uvedené protiprávne konanie mu bola uložená podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankcia - pokuta, určená podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 8 000,- €.

9. Podľa § 2 ods. 1 S.s.p. v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

10. Podľa § 6 ods. 2 S.s.p. každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

11. Podľa § 6 ods. 2 písm. b/ S.s.p. správne sudy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách vo veciach správneho trestania.

12. Podľa § 194 ods. 1 S.s.p. správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

13. Podľa § 197 S.s.p. správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný.

14. Kasačný súd vychádzajúc z dôvodov kasačnej sťažnosti považoval za potrebné posúdiť správnosť záverov krajského súdu, ktorý ako nedôvodnú vyhodnotil námietku sťažovateľa týkajúcu sa nutnosti posúdenia jeho protiprávneho konania/správneho deliktu s uplatnením analógie legis k Trestnému zákonu ako pokračujúceho správneho deliktu. Sťažovateľ zároveň tak v žalobe ako i v kasačnej sťažnosti opakovane namietal, že žalovaný nesprávne aplikoval trestnoprávne princípy v správnom trestaní, keď predmetné správne konanie vedené pod č. 245/SKO/2018 nespojil s jemu predchádzajúcimi konaniami, ktoré boli začaté a vedené pre rovnaké porušenie zákona t.j. porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., a za ktoré mu mala byť uložená iba jedna sankcia - úhrnný/súhrnný trest.

15. Kasačný súd v prvom rade poukazuje na to, že na rozdiel od Trestného zákona právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty priestupkov a iných správnych deliktov, neupravujú postup orgánov verejnej správy pri postihu za priestupok alebo iný správny delikt, ktorý má pokračovací charakter. Pri nedostatku špeciálnej úpravy je preto potrebné uplatniť „*analogiae legis*“, teda vychádzať z definície pokračovacieho trestného činu, ktoré je vymedzená v ust. § 122 ods. 10 Trestného zákona. V zmysle tejto legálnej definície o pokračovacom trestnom čine ide vtedy, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky

čiasťkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin. Doktrinálna definícia vymedzuje podstatu pokračovacieho trestného činu tak, že viacero útokov sa pokladá za jeden trestný čin a subsumuje sa pod tú istú skutkovú podstatu trestného činu. Pre pokračovací trestný čin je charakteristický väčší počet útokov, ktorými sa napĺňa určitá skutková podstata trestného činu.

16. V oblasti správneho trestania, resp. v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu pritom pojem pokračovacieho priestupku či iného správneho deliktu nie je neznámym. Pomerne rozsiahla rozhodovacia činnosť správnych súdov vrátane najvyššieho súdu či ústavného súdu je pri identifikácii tohto typu deliktu stabilná (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžo/39/2014 zo dňa 15.01.2015, sp.zn. 6Sžo/7/2012 zo dňa 25.04.2012). Stabilita je rovnako daná, aj pokiaľ ide o stanovenie časového okamihu, do ktorého sa čiasťkové konania pokračovacieho správneho deliktu považujú za jeden skutok. Týmto časovým okamihom je začatie správneho konania podľa § 18 ods. 2 Správneho poriadku. Ide o obdobu § 206 ods. 5 Trestného zákona, v zmysle ktorého je pokračovanie v páchaní toho istého trestného činu časovo ohraničené oznámením vznesenia obvinenia. Pri posudzovaní a vyvodzovaní deliktuálnej zodpovednosti za tzv. pokračovacie správne delikty (konkrétne uvedené v zákone č. 308/2000 Z.z.) je však potrebné prihliadnuť okrem časovej súvislosti aj na ďalšie právne okolnosti, medzi ktoré patrí napr. objektívna zodpovednosť za spáchanie správneho deliktu (t.j. subjektívne zavinenie porušitel'a právnej normy je právne irelevantné), plynutie objektívnej a subjektívnej lehoty na uloženie sankcie a nie absolútnu, resp. bezvýnimočnú uplatniteľnosť všetkých princípov z tzv. tvrdého trestného práva (tu pozri napr. na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžhpu/1/2014 zo dňa 09.06.2015).

17. Kasačný súd sa v posudzovanom prípade nemohol stotožniť so sťažovateľom, ktorý sa domáhal posúdenia jeho protiprávneho konania/správneho deliktu v konaní vedenom pod č. 245/SKO/2018 s uplatnením analógie legis k Trestnému zákonu ako pokračujúceho správneho deliktu a to s poukazom na predchádzajúce porušenia zákona sťažovateľom, ohľadne ktorých žalovaný viedol samostatné konania vedené pod č. 1482/SKO/2017 začaté dňa 28.11.2017 a č. 1768/SKO/2017 začaté dňa 21.12.2017, ktoré boli začaté pre rovnaké porušenie povinnosti uvedenej v ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na to, že porušenia ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré časovo predchádzali konaniu vedenému pod č. 245/SKO/2018 nebolo možné kvalifikovať ako čiasťkové útoky na záujem chránený predmetným zákonným ustanovením (ochrana práv maloletých divákov), ktoré by v súhrne ako celok zakladali jeden (pokračovací) správny delikt, a odôvodňovali vedenie jedného samostatného konania, ktoré by malo vyústiť do uloženia jednej sankcie. Vo vzťahu k jednotlivým porušeniam § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. sťažovateľom, ohľadne ktorých sa viedli predchádzajúce samostatné správne konania možno síce polemizovať o danosti objektívnej súvislosti v čase, keď k porušeniam zákona došlo dňa 27.08.2017 (správne konanie vedené pod č. 1482/SKO/2017), dňa 30.09.2017 (správne konanie vedené pod č. 1768/SKO/2017) a 05.11.2017 (správne konanie vedené pod č. 245/SKO/2018), t.j. s časovým odstupom viac ako jeden mesiac, avšak berúc do úvahy aj vecnú/kauzálnu súvislosť, (ktorá zakladala medzi jednotlivými porušeniami predmetného ustanovenia zákona objektívnu súvislosť v spôsobe ich páchania), keď k jednotlivým porušeniam § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. došlo v súvislosti s odvysielaním obsahovo rôznych programov (RIO, Take me out, Päťdesiat odtieňov sivej) možno len ťažko predpokladať, že by v čase prvého porušenia predmetného zákonného ustanovenia niečo nasvedčovalo jeho ďalšiemu porušeniu v iných programových zložkách. Očakávať od žalovaného, ktorý je v zmysle zásady oficiality povinný preskúmať a vyvodiť deliktuálnu zodpovednosť voči vysielateľovi za každé porušenie zákona č. 308/2000 Z.z., že v každom takomto prípade (bez ohľadu na to, že ide o porušenie totožného ustanovenia zákona) bude za účelom ich prejednávania viesť, resp. spájať veci na spoločné konanie je v tomto zmysle až nemožné a navyše sťažovateľovi umožňujúce namietat' nezákonnosť tohto postupu v prípade akéhokoľvek opakovaného protiprávneho konania tým, že by sa naň dovoľával po každom ďalšom porušení zákona. Uvedené by s ohľadom na frekvenciu porušení zákona mohlo viesť až k tomu, že každé takéto protiprávne konanie by bolo nutné posudzovať ako čiasťkové a zakladajúce pokračujúci správny delikt, ktorý by nebolo možné postihnúť uložením sankcie v konaní, čo by bolo nepochybne v

rozpore so zmyslom a účelom zákona č. 308/2000 Z.z.

18. V predmetnej veci tak ani podľa názoru kasačného súdu jednotlivé porušenia ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. sťažovateľom nebolo možné kvalifikovať ako čiastkové protiprávne konania, ktoré by v súhrne napĺňali znaky pokračovacieho správneho deliktu, keď k ich časovému ohraničeniu, resp. vymedzeniu ako samostatných správnych deliktov došlo začatím jednotlivých správnych konaní č. 1482/SKO/2017, č. 1768/SKO/2017 a č. 245/SKO/2018 v zmysle § 18 ods. 2 Správneho poriadku. Za tohto stavu kasačný súd nespojenie uvedených vecí na spoločné konanie nepovažoval za opodstatnené. Je potrebné poznamenať i to, že procesná právna úprava - Správny poriadok upravujúci konanie o správnych deliktoch spájanie vecí na spoločné konanie v tomto zmysle neupravuje a to ani v prípade, ak by išlo o veci navzájom súvisiace. Vzhľadom na to, že žalovaný posudzoval jednotlivé správne delikty sťažovateľa v samostatných konaniach do úvahy neprichádzalo ani použitie absorpčnej zásady, ktoré je podmienené tým, že o všetkých správnych deliktoch tej istej zodpovednej osoby sa rozhoduje v spoločnom konaní a spoločným rozhodnutím. Pokiaľ žalovaný s poukazom na vyššie uvedené tento procesný postup neuplatnil, nezaťažil jeho postup, či rozhodnutie vadou, odôvodňujúcou jeho zrušenie. Rovnako je potrebné poznamenať aj to, že v jednotlivých správnych konaniach č. 1482/SKO/2017, č. 1768/SKO/2017 a č. 245/SKO/2018 žalovaný sťažovateľa oboznámil s ich začatím s tým, aby sa k nim vyjadril. Sťažovateľ sa však k týmto výzvam nevyjadril, resp. spojenie vecí na spoločné konanie žalovanému nenavrhol ani nenamietal.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňoval predmetné rozhodnutie krajského súdu boli v zásade totožné s námietkami, ktoré namietal už v žalobe a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky sťažovateľa vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 S.s.p. zamietol.

21. O trovách konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.